— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 2 VÅREN 1974 6. ÅRG.

SKJERNØYA – 10 ÅR ETTER BRUA

Den 29. mai er det 10 år siden Skjernöybrua ble åpnet, under stor Festivitas og i nærvær av flere av de överste representanter for kommune og fylke enn det vel noen gang tidligere har vært samlet på öya. Åpningen ble foretatt av fylkesmann Evensen. Det var en strålende fin vårdag og Mandals guttemusikk spilte, både under selve åpningshöytideligheten på brua og ved kapellet senere. Det var stor fest for hele öyas voksne befolkning med tilreisende på kapellet, mens de yngre fikk brus og kaker utenfor i det deilige været.
Ordföreren (O. Håland) kom i sin tale inn på at han håpet brua ville bli et middel til å vende strömmen av fastboende til öya og ikke fra. Og det kan vi vi vel i sannhet si er blitt tilfelle. Mens det pr. 1/1 -63 vår 198 personer på öya, var det på samme tid i år 273. Ja, utviklingen har gått raskt, - og her er vi inne på noe vesentlig. - Veien ble ganske fort fört fram til Ytre Farestad og et par år senere utbedret og delvis omlagt fram til Dyrstad. Senere er også veien blitt asfaltert fram til Y. Farestad. Ca. 25 nye bolighus er bygd i denne perioden, særlig Nedre Farestad og Valvik/Dyrstad. Dette er en utvikling som vi ser som positiv for öya. Det er i stor grad öyas egne sönner og dötre som vil bygge og bo her ute, men også folk som ikke har en slik direkte tilknytning til stedet.
Den nye reguleringsplanen (som var forholdsvis mye redusert) forutsetter et åtskillig sterkere 'konsentrert bomiljö' enn det vi har i dag, med ca. 70 nye hus med de forskjellige institusjoner som dette vil betinge, bare på Y. og N. Farestad. Og så kan en spörre om dette er den ideelle utvikling? Vi avviser ikke tanken, men vil bare peke på at en tettere bebyggelse i sig selv ikke er noe kriterium på et lykkelig samfunn. Vi tror at tempoet boligbyggingen har foregått med

de siste 10 år er omtrent det rette. (De siste par årene har det så og si vært byggeforbud på Farestad p.g.a. kloakkforholdene). På den måten får innflytterne og de 'innfödte' anledning til 'å vokse seg sammen'. Dette er selvsagt også forhold som vil endre seg etter at det er blitt så lett å opprettholde forbindelse med fastlandet, men vi ser det som en fordel at öya fortsatt forblir ett samfunn.
Hyttebebyggelse har også foregått i ganske stor stil de siste 10 år og det er vel anslagsvis kommet opp ca. 40 nye hytter. Dette er nå blitt kraftig bremset p.g.a. den nye strandolanloven. Det er saktens plass til en del flere hytter ennå, men disse bör få en diskret plassering i forhold til helårsboligene.
Og så kan en spörre: Har vi det godt på Skjernöya nå i forhold til för brua? Vi ser bort fra at bil, T.V. telefon etc. er blitt en vanlig foreteelse. Dette har nok noe med trivsel å gjöre, men ikke nödvendigvis med lykke. Vi tenker særlig på hva vi har fått igjen kommunikasjonsmessig sett og den trygghetsfölelse av å vite at vi på et öyeblikk kan få kontakt med lege, sykebil, brannbil osv. i forhold til hva vi har ofret med hensyn til idyll, trygge veier og en fredet plett på kysten. For ingen vil vel benekte at det ligger mye nerende for dem som vil ta seg en spasertur på söndags ettermiddag.
Öya har fått större kontakt med omverdenen - på godt og vondt. Men når en forsöker å veie de to tingene opp mot hverandre, er det vel ingen som i ramme alvor ville önske seg tilbake til de tidligere tilstander. Vi tenker hele tiden på de fastboende. Tenk bare på alle arbeidsfolkene og skolebarna som på en grei og lettvint måte kan tø seg fram til sine arbeidsplasser. Dette er et av de argumenter som bör veie tyngst. Og idyll har vi ennå mye igjen av på öya, både for de fastboende og turistene. Vi skal ikke glemme turistene. Det er mange av dem som har nær tilknytning til öya og som fremdeles finner stedet som en fredet plett.
Det gjelder for oss som bor her, for de som er med i bystyret, og for vårt lokale 'bystyre', Skjernöyas Vel, å fölge utviklingen med et våkent blikk. Å være med å påse at öya fortsatt blir en fredfull plett, et trygt og godt sted å bo på for oss og våre etterkommere.

EN HEDERSMANN TAKKER AV

Den 1. juni slutter Sigvald Berge som postmann på Skjernöya. Han begynte i tjenesten i 1923, den förste tiden for sin far Torkel K. Berge, men overtok selv fra 1936. Han har altså vært i samme jobben i over 50 år og det er det virkelig noe det står respekt av.
Utviklingen har gått sin gang og det har skjedd en del forandringer også på Skjernöya med hensyn til posten. Da Sigvald begynte ble posten bragt ut til Skjernöysund med båt, dengang D/S "Söghe". Tidspunktet var kl. 6 om morgenen, så han måtte tidlig opp. Og så skulle posten sorteres og bringes rundt öya. Fra 1931 ble posten kjört til Omland med buss og her hentet Sigvald den med båt. Men tidspunktet var her mer passende, kl. 12 middag. Han drev også med personbefordring her for alle som skulle til eller fra byen med middagsruta.
Fra 1928 - 45 ble postkontoret offisielt bare kalt brevhus, men fra 1945 fikk det igjen status som poståpneri. I 1947 flyttet Sigvald til Nedre Farestad, og dette var jo også et mere sentralt sted for et poståpneri. Til å begynne med var det ombringing hver annen dag, men fra 1954 ble det 4 ganger i uka og noe senere alle hverdager. Det har vært fast kontortid ved postkontoret (3 timer pr. dag) i de siste 10 år og dette har også vært er fordel. Og dette har Sigvald

SKJERNÖYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Ålvik
Tlf. 68611

I redaksjonen:
Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Norvald Jenssen.
Adr. 4515 Skjernöysund.

Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen.
Adr. 62 Malden Ave.
Lynbrook N.Y. 11563.
Tlf. 516-599-9292.
Abonnementspris pr. år kr. 7,-
U.S.A. $ 1,50

drevet med i over 50 år. Han har vært mer enn en postmann, han har faktisk vært en hel institusjon. På kontoret der kunne folk komme med skjemaer og blanketter, Sigvald var alltid behjelpelig med å fylle dem ut. I mange år ble posten levert ut i forskjellige private hus på de forskjellige gårder og Sigvald tilkjennegav sin ankomst ved å blåse i flöyta. Senere har hver familie fått sin egen postkasse samlet på hver gård.
Men det har ikke alltid bare vært 'jul og gode dager' å være postmann på Skjernöya. Mangen en sur tur har Sigvald hatt inn til Omland etter posten. Mangen en sur og stri tur har han hatt rundt öya vintersdag. For ikke å snakke om over til Rosnes för hengebrua kom. Da kunne det mange ganger være et problem, når isen lå, for sterk til å roes og for svak til å gåes. Ofte måtte han lure seg over på ski, over en gyngende grunn. Men Sigvald har alltid fulgt parolen "posten må fram", og den har alltid kommet fram.

Skal en gi Sigvald en karakteristikk må det bli pålitelighet. Intet har vært sikrere enn Sigvald med posten. Men det har vært et stort band og det er ikke mange dagers ferie han har kunne tatt sammen med sin kone i disse årene. Dette vil det forhåpentlig kunne ble bedre med nå.
Når han nå slutter av vil vi få si ham hjertelig takk for all tjeneste opp gjennom årene, enten det var "Lindesnes" eller "Samleren" han bragte, eller det brevet vi spent ventet på.
Vi önsker ham lykke til som pensjonist og alt godt i årene framover.

I fisket er det seien som har dominert, med gode fangster på garn för påske. Det ble da på nattsett med 15-20 garn tatt fangster på opp til 500 kg. med slöyd og hodekappet sei. Det vil si 6 - 700 kg. levende sei og det er skjelden det blir tatt så mye av gangen. Fisken var også av fin störrelse, 1 - 2 kg. pr. stk.
Også lyr er det bedre med, etter at den har vært borte i mange år.
Det siste har fangstene på garn dabbet mye av, som det pleier nå på våren.
Det er også fisket litt torsk i trollgarna, men betydelig mindre enn de siste par år og må helst sies å ha vært dårlig. Men det har vært en del små-torsk så det kan jo bli mere av den til neste år. Silda, som det var noe av de 2 siste år, er helt borte, bare steigesild og snaut nok til panna.
Noen har også ute noen hunnerteiner, men fangstene er dårlige.
I 30 teiner er 2-3-4 hummer pr. dag det mest alminnelige, men enkelte dager er det ingen ting.
3 mann fra öya er med Sögnesköyter og driver etter makrell 5-6 timer av land. De har gjort det ganske godt og fått bedre fangster enn i fjor. Vi får håpe at den snart.

over til s. 7

Det går mot sommer. Vi har alrede merket den godt. Det har nylig vært dugnad ved kapellet og noe hage- og malerarbeide utvendig ble ferdiggjort. Et nytt gjerde langs nordsiden er vi i gang med, hvor galvaniserte stolper blir sätt opp og plastbelagt netting. Ja så er det å vente på godkjenning av sanitæranlegget som det har vært så vanskelig med. Kapellet trenger dette sårt, men utbyggingen er stanset på grunn av dette. Foreløpig er det igjen sökt om midlertidig utslippstillatelse sammen med en del hus oppforbi. Og söknaden er gått direkte til departementet. Det kan aldri nytte med kommunen lenger. De bare svarer at en må vente til den offentlige kloakken, og så vidt vi forstår er den atter utsatt to år til, grunnet utbyggingen av Ime - Skinsnes.
Det er også aktivitet inne i kapellet. Det gjelder innredning av et rom oppe på galleriet som ble avdelt under siste oppussing. Rommet står nå snart ferdig med fin panel på veggene og benker langs veggene med myke puter. Dette rom vil bli brukt til mindre sammenkomster, som styremöter, yngres og ungdomsgruppe o.s.v. Arbeidet er blitt gjort på dugnad i löpet av ettervinter og vår, mens damene har stått for sying av puter og dekorasjoner. En god honnör til alle disse. Ellers har det vært god aktivitet av möter ol. I mars var det en fest for de unge hjem, hvor skriftlig innbydelse ble sendt ut til alle unge og ektepar på öya og de som hadde flyttet i fra og bodde i nærheten. Denne festen slo veldig godt an og gav inspirasjon til mersmak. Menyen var det heller ikke noe å si på. Det ble servert reker og det måtte hele 30 kg. til.
Utlodningen med inntekt til kapellet var lördag för palmesöndag og samlet godt med folk som den pleier. Og resultatet ble også godt, ca. 5300 kr.
Vi hadde også en fest hvor mannfolkene fikk den store ære å være på kjökkenet. De serverte ertesuppe og rundstykker, og det smakte visst fortreffelig for det ble ikke mye igjen.
Onsdag 3. april var det stort besök. Det var Sögne Yngreskor som stilte opp og de tellet ca. 60 stykker. Ellers har det vært jevnt med möter söndager og onsdager. Til disse har det mest vært tilreisende predikanter.
Så står sommerens arbeide för dören, med turer og utflukter. Ingen kjenner morgendagen, og dagen som ligger bak kommer aldri igjen. Men dagen i dag har vi, må vi fylle den med gjerninger til Guds ære, det vil du aldri angre. Vi skal være med å så den gode sæd. Om det er så lite vi kan makte, er det ikke det som teller, det er om du er villig til å arbeide for Ham. Snart kommer hösten, og da vil du få lönn for arbeidet.

NY PRESSE.

Endelig har vi funnet oss i stand til å kunne gå til anskaffelse av ny "presse". Den er elektrisk drevet og delvis automatisk og i alle måter bedre enn vår gamle sveivemaskin - håper vi. Vi er unektelig spente på resultatet, men håper og tror det skal bli atskillig bedre enn för. Det er mulig det vil bli noen innkjöringsvansker, men vår tekniker vil nok snart mestre disse problemer.

MINNER FRA BARNE OG SKOLEÅRENE PÅ ÖEN FOR 50 - 60 ÅR SIDEN.

Dere som kjenner meg vet at jeg er födt og oppvokset på Rosnes, i huset nord for broen på Didriksodden.
Syv år gamle begynte vi skolen og gikk i förste klasse til vi var 10 år, så i 2. eller överste klasse til vi var 14 år. Kunne ha lyst til at nevne de klassekamerater som jeg gikk sammen med det meste av tiden. Guttene var alltid i majoritet. Fra Berge, Trygve og Kristen Kristensen, Gudrun Gundersen, Hans Jacobsen, Sally Syvertsen og Karsten og Kristian Kristensen. Nedre Farestad, Norvald og Arne Jenssen, Peder Pedersen, Kitty Nicolaysen, Borghild Kristiansen, Tomally og Petter Törressen. Rosnes, Sverre og Jörgen Jörgensen, Harald Pettersen. Ytre Farestad, Godtfred Kristiansen, Sverre Syvertsen og Therese Salvesen, som jeg senere i livet fikk dele 43 gode lykkelige år sammen med.
Somme tider var det skole anden hver dag, andre tider gikk vi hver dag for en måneds tid, så fikk vi fri en måned, (ingen protest mot det). Jeg gikk litt for Frk. Jacobsen, men det meste av tiden for lærer Tobiassen. Der var streng disiplin, leksene måtte læres, men Tobiassen kunne godt være med på en god spök, og da slo han seg på knærne og lo godt. Der var bare 2 fag jeg ikke likte, naturhistorie og skrive stil; men bibelhistorie, kirkeshistorie, verdenshistorie og Norgeshistorie, det var interessant. Og når Tobiassen fortalte en hel del som ikke stod i skolebökene, var jeg lutter öre. Vi fikk også en grundig kristendomsundervisning, som har vært meg til stor hjelp. - I friminuttene lekte vi på planen fremfor skolehuset, tok politi eller trillet. Vi var 2 partier og de som kunne få trillen over gjerdet flest ganger i friminuttet var stolte seiersherrer. Dette var lenge populert, til trillen en dag fant veien til et av vindUene, da ble det slutt for en tid iallefall. Vi hadde jo ikke så mange skoletimer, men vi lærte alikevel en hel del, det har jeg funnet ut senere i livet.
Om vinteren, etter vi kom fra skolen, var det at bare litt ved fra kjelleren i vedkassen, og vann i tönna til kyrne i floren. Etterpå hvis det var is eller sne kunne vi jo være ute med ski og kjelker. De förste skiene mine var tönnestaver; så fikk jeg et par fine lang ski "svor glede", men så brakk jeg en i bakken ved siden av Aksel Simonsens hus på Yder-Farestad. Stor sorg - men far fikk da satt den sammen igjen. De lange vinterkveldene gikk vi også og besökte våre naboer. Matilde Hansen, tante Emilie Pettersen og min söster Ester holdt "Illustrert Familieblad" sammen, og når det kom samledes de i et av hjemmene og så leste Ester höyt fra det. Vi hadde ellers også noen små spill og leker.
Når så våren kom og vi var fri fra skolen på ettermiddagen, så var det ut med mögekurven, og somme tider kunne innholdet være ganske saftig, det viste en gul stripe på ryggen. Tungt var det også, men når så av og til min store sterke far Gustav kom med sin store kurv, da gikk alt lettere. - Om sommeren gikk kyrne på Skauen og om våren måtte gjødselen föres med båt til hjemmejordet på Stölen (för utskiftingen). Hörte lite om forurensning i de dager, jorden tok vare på det. Så gikk det i ett med spaing, sette poteter, grassing og hypping. Litt lenger på sommeren kom så slotten. Först slå litt, så breie höyet og det gikk godt, men så skulle höyet vendes etter middag, og det var også tiden til at gå og laue (bade) på Mortodden og da var ikke alltid arbeidsgleden så stor. Men veiret var godt gjeldt det at få mest mulig höy i hus, og glad var vi når det ble et godt år for så slapp vi at gå i Bergenesskauen eller Hårsöy og rive lyng om vinteren.
På ettersommeren skulle jo kornet og potetene i hus og det var litt religere, og det var jo veldig morro og ta opp gulrötter og kålrabi og se hvem som kunne finne den största. Så nær jeg kan regne ut var der mellom 140 og 150 kyr, fra 1 til 5 hester og 300 - 400 sauer på öen.

Men det var ikke bare arbeide om våren og sommeren. Vi hadde tid til at lege "bom" og spende boks, da helst rundt de store husan av Robert og Karls midt i gården. Og om kvelden lekte vi 'parak og poni'. Når vi ble litt större fikk vi lov at gå til Farestad söndags ettermiddag og da var det ofte at ta 'politi' og 'aresten' var helst Kristen Wilhelmsens gadetrapp.
Så litt om fisket, jeg var mer interessert i det. Hver anledning jeg hadde spurte jeg far om at være med i båten. Först var det helst i Ystevåa og rundt Rosnes-land. Men en dag fikk jeg lov at være med far og Jörgen Salvesen ut og se til laksegarnene, og så skulle vi fiske med snöre i Studehåla og Röikstua. Jeg skulle ha det ene snöret og far det andre. Tvihage förste gang, og jeg fikk like meget fisk som far. Da vi kom hjem ville Jörgen dele den i 3. Det ville ikke far, men Jörgen gav meg et par av de störste. Tenker jeg var 9-10 år, og etter det var jeg fisker no. 1 for Jörgen. Förste fortjeneste som fisker fikk jeg vel i 5-6 års alderen. Min söster Gunhild og jeg hadde en hummerteine på ura utenfor brygga og fikk en hummer som vi fikk kr. 1,30 for. Så gav de meg först en halv krone, så skulle jeg få de 15 öre siden. Men da jeg hadde fått en halv krone sa jeg: Det er nok, jeg behöver ikke mer. Syntes jeg var rik.
Men som dere vet var det både gode og dårlige tider med fiskeriet den gang også, og spesielt makrellfisket om sommeren. Da sa ofte Johan Jenssen: "Får de ikke makrell i sommer, kan jeg sette nökkelen i krambudöra til hösten". Dette hendte dog ikke, han klarte at komme seg gjennom det. Hummerfisket var vel det sikreste, men også farlig. Og om ettermiddagen når det var uvær var vi i dören mange ganger og så mot Austerodden. Og når den lille sjekten med far og onkel Bern kom rundt odden og vi kunne rope til mor Gusta (hun hadde mistet mange av sine på sjöen), nu kommer de, ja da var gleden stor. Og når så alle båtene var inne la der seg ro over alt.
Disiplin både i skole og hjem var streng, men sund og god. Om morgenen leste enten far eller mor fra bibelen eller en andaktsbok, holdt bönn og sang en salme. Söndags formiddag kl. 11 skulle Trosdals tekstbok leses hvist vi ikke var i kirken. Teksten var som regel 6 sider, men annen söndag etter påske var den 12 sider. Om vi var ute og lekte på Flöa eller seilte i sjekta på Rosnesvågen (det er rette navnet på den), litt för kl. 11 var far i dören og da viste vi nu skulle teksten leses. Så var det söndagsskole kl. 1.30 og somme tider misjonsmöte kl. 4, men da syntes vi det ble litt meget.
Jeg husker en vekkelse som gikk over öen, det måtte vel være vinteren 1913-14, da mange både gamle og unge kom med, og jeg husker ennu noen av vidnesbyrdene de gav. Folk spurte ikke hverandre: Skal vi gå på möte i kveld", det var som en selvsagt ting, de bare gikk. Jeg var 11 år den gang og levet i min barnetro, og kom til bevist liv i Gud i 1919. Vinteren 18-19 var det også en vekkelse, om ikke så omgripende som i 1913.
Mange ting har forandret seg på öen siden mine barneår, og la oss være glade for alle de fremskritt som er gjort til at bedre folkets kår, og også verne om de åndelige verdier som betyr mest av alt. Gudsfrykten er nyttig til alt, den har löfte om det liv som nu er, og det som kommer.

Beste hilsen Syvert Syvertsen.

FRA U.S.A. – EN JUNIKVELD.

En junikveld er full av sommer. Det lukter av sommer i mark og eng hvor den röde klöver blomstrer, og langs landeveien hvor vivendelen slynger seg ved veikanten. Det lukter sommer fra nyklippet gras og blomstrende syrener, fra velstelte haver og fra nyslått höy ute på jordet, hvor det venter på neste dags sol for å törke og bli kjört til höylöa.
Vi hörer det fra skogtrostens kontralto forsiktige kontralto stemme når den synger sin aftensang, og fra Whipoorwill borte i skogbrynet, dog ikke minst fra den hjertensglade Brune-trost når den utbasunerer sin glede fra tretoppene og gjentar hver eneste strofe. Ildfluer blinker hist og her og den store natt-möllen er ute og svever hvor humla svevet i ettermiddag. Den dukker ned og suger til seg den söte nektar fra en duftende Petunia. Vi ser også den fargerike Luna-möll når den slår sine skjöre vinger mot fluenettet foran vinduet og pröver å komme inn til det glödende lys.
Myggen er en part av juni, og ville være en större part foruten flaggermus og svaler, disse hurtigflyvende skygger som sees i skumringen og som synes å skrive sine navn mot en mörkeblå himmel.
The Green Drake er også ute og flyr ved denne tid. Dette store insektet vil ikke fornerme en flue, den hverken biter eller stikker, tross alt har den fått ökenavnet Djevelens stoppenål. Et slikt navn kan jo virke skremmende, men en junikveld må jo ha litt av hvert.

Vi hörer: ... at Alf Salvesen har fått gullklokke av Mayor Beame og trukket seg tilbake fra aktivt arbeide, etter så mange år i byens tjeneste. Vi håper at hans hus og eiendom på Farestad og et stort hus i Brooklyn vil keep him busy og borte fra gyngestolen. Derfor et langt liv som pensjonist. Lykke til.
... at like i kjölvannet kommer Skjernöypostens kontaktmann som i disse dager også pakker sammen sitt verktöy og slutter seg til pensjonistenes garde.
... at der er hus tilsalgs i Lynbrook og at vi i nær fremtid flytter til vårt landsted i Catskill N.Y.
... at Johan Jacobsen satt i sin stue på Long Island og hörte tåkeluren på Ryvingen. Han ringte sin bror Egil som er fyrbetjent der. Han snakket med Andreas og under samtalen hörtes et skrekkelig bröl, et bröl som fra hundrede tyre. Det var tåkeluren.
... at mange amerikanere forbereder seg til en sommerferie på Skjernöya. Vi kan nevne Fred Kolstad Abrahamsen med fru. Schröder og Ella Jenssen. Alf og Irene Salvesen. Syvert Syvertsen sammen med sin datter Anna-May og familie. Og Harriet Pedersen.
Bon voyage, everybody.

Det lune hjörnet. Det var i en bygd på Vestlandet at der var avholdsforedrag på lokalet. Og foredragsholderen la ut: Vi skulle ta hver eneste brennevinsflaske og senke dem på havets bunn. Bravo, bravo, skrek en i forsamlingen, og det var ingen ende på klappingen hans. Etterpå syntes foredragsholderen at han måtte snakke med mannen.
- De er avholdsmann, skjönner jeg, sa han.
- Nei, det er eg no ikkje. Eg driv med reketraaling eg ser du.

Fra side 3. Litt fiskeprat.

kommer nærmere land så vi kan nå den med rigla. Hvem vik ikke ha stekt makrell og rabarbrasuppe; nam, nam, det er så tennan löper i vann bare ved tanken.

Så önsker vi riktig god fiskelykke for alle Skjernöypostens lesere sommeren 1974.

LAGUNA BEACH CALIF. 27. APRIL 1974. - BARNDOMSMINNER.

Av lekekameratene på Rosnes i barndomstiden står Sigurd framst i erindringen, samt hans bror Bernard og söster Therese. De var brorsbarn til Emanuel, min adopterte midlertidige fosterfar.
Sigurd og jeg var uadskillelige kamerater. En gang sa Sigurd: "Kom med så skal jeg vise deg noe rart". Vi sprang over avskårne akrer og höysletter så det stakk i våre bare bein fra de korte stumper av bygg eller havre eller hva det nå var, som sto igjen etter skjeringen. En forbinding rundt storetåen dekte over et sår hvor jeg hadde skrubbet den mot en stein eller annen. Men avsted bar det, tvers over öya ned en liten dag (husker ikke navnet) til vi nådde sjöen på ytre siden av öya. Deretter fulgte vi sjöen vestover, hvor lenge husker jeg heller ikke, men til slutt fant vi fram. Det var en hule ned til havet en fot eller to i diameter hvor havskvulpet gikk opp og ned med underlige lyder som vår fantasi gjorde til sukk og gråt. Hva kunne det være, Nökken kanskje. Vi la oss på magen og så ned hvor tang og tare skvulpet frem og tilbake en 8-10 fot der nede og småfisk svömte blandt de svaiende blade. Med selsomme fölelser forlot vi eventyrlandet og sprang og sprang hjem samme vei vi var kommet. Denne hule ble radio-sender-stasjon under andre verdenskrig; men det er en annen historie, som de direkte deltagende kan gi bedre beskjed om enn jeg. Der må sikkert være noen igjen av Skjernöypostens lesere som kjenner til den saken og kan skrive om den.
En annen gang skulle jeg og Sigurd - vi var eldre da - være med Emanuel på fiske; eller var det for å se til laksegarnene - husker ikke bestemt. Sigurd som var et år eller to eldre enn meg og större av vekst, var lederen. Jeg gikk til sjekten og Sigurd til sjöboden og fikk fram seil og mast som vi satte opp og var ferdige da Emanuel kom ruslende ned steintrappen fra hjemmet hans. "Nei gude, hva gjör dere, skal vi seile i denne kulingen og jeg med bare to smågude med meg?" Ja, mente vi begge, seile må vi. Småskjennende fikk Emanuel rorpinnen på roret og vi stagte sjekta ut gjennom ålegraset som lå tykt langs brygga og en 50 fot utover langs hele stranden omkring våa. Så satte vi sprydet i storseilet og heiste fokka. Emanuel tok storskjötet og Sigurd fokkeskjötet, jeg ble passasjer - da vi seilte utover med en liten foss for baugen, forbi Kopperholmen og ut på fjorden. Hvorledes det gikk med fisket husker jeg ikke.
Jeg hörte mange år senere at Sigurd hadde reist til Russland på tömmerhugst og hadde vært hjemme på besök en gang og at han senere endte livet sitt langt borte i et fremmed land. Noen av hans sösken lever nok fremdeles og kan ha interesse av disse linjer.
Hilsen til dere alle fra Jacob.
Takk for Skjernöyposten, den tar lang tid på veien, men den kommer fram som en hilsen fra de kjære plasser og mennesker.

Jacob Abrahamsen.

17. MAI 1974.

17. mai var en av de fineste i manns minne. Det var full sommer med blomster og trær fullt utsprunget. Toget gikk som vanlig fra Valvik kl. 1230 og alrede da var frammötet bra, og toget vokste på sin ferd rundt öya. Ved Bergstö mötte musikken opp og fulgte med til kapellet. Det var aspirantene som spilte.
För gudstjenesten kl. 1430 ble det lagt ned krans ved minnestötten av Bjarne Christensen og musikken spilte derpå fedrelandssalmen.
Gudstjenesten samlet sprengfullt hus og res.kap. Selvik talte over dagens tekst. Derpå var det bevertning med kaffe og kaker og brus til barna. Etter dette var det idrettsleker for skolebarna og også skyting med luftgevær for alle inne på skolehuset.

Blandt damene ble Vigdis Walvick best og blandt herrene Leif Jenssen. Blandt guttene fikk Terje Abrahamsen absolutt fullt hus, 50 poeng. Til slutt var det så premieutdeling på kapellet for alle som hadde deltatt i idrettsleker og skyting. En vellykket dag.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Söndag 28. april ble det arrangert trimtur Skjernöy rundt. Det var trimkomitèen i Mandal som sto som arrangör og löypa var lagt fra Skinsnes over Kua og videre over Strömsvika og Homsvika og til slutt Skjernöya rundt. Deltakertallet var stort og det var en jevn ström hele dagen. Mange gikk hele löypa, andre nöyde seg med å kjöre bil til kapellet og spassere rundt öya.
Kl. 13.00 var det sportsandakt på kapellet, hvor Ungdomsklubben i Mandal sto som arrangör. Storesalen var nesten fullsatt, og etterpå ble det servert kaffe og brus til dem som hadde lyst.

I disse dager går vår postmann i alle år av for alderen. Og med dette blir Skjernöysund poståpneri nedlagt, så vårt postnummer 4515 blir en saga-blott. Det blir fra 1/6 satt opp en egen postrute fra Mandal som vil bringe og hente posten. Vi vil gjennom Skjernöyposten overbringe Sigvald Berge en hjertelig takk for det arbeidet han har gjort. I all slags vær var han pliktoppfyllende ved postkassene, ofte om han labbende til knes i snö, men rundt öya kom han om så ruten kunne ta mange timer. Det finnes nok ingen som har gått så mange ganger rundt öya som han.
Så vil vi også takke ham for all velvilje med å få sendt avgårde "Skjernöyposten". Det var ikke få konvolutter som skulle stemples.

Siden siste avisen kom ut har Skjernöyas Vel hatt sitt årsmöte med bra frammöte, ca. 50 stk. Formannen, Henning Jenssen ledet mötet som ble greit avviklet. Han hadde nektet gjenvalg og som ny formann ble valgt Evert Knudsen, Skjernöysund. Som nye medlemmer ble valgt, fra Berge: Olav P. Berge. Nedre Farestad: Kari Pedersen. Valvik: Tom Abrahamsen (gjenv.) og fra Rosnes: Norman Vågsvoll (gjenv.) Fra för sitter foruten formannen, fra Ytre Farestad: Ellen Bentsen og fra Dyrstad: Åsmund Vinje.

Viktigste sak var postombringelsen på öya. En fra postverket orienterte om en ordning, etter at Sigvald Berge går av fra 30/5. Stemningen var at en helst ville ha postkontor som nå, men kom det ingen sökere til jobben ble postkontoret lagt ned og posten kjört ut fra byen og rundt til hver gård med bil. En fordel for noen, kanskje et tilbakeskritt for andre.

Også Skjernöy Handelslag har hatt årsmöte. Styret ble det samme som i fjor med gjenvalg av Ingolf Larsen og Olga Berge. Fra för satt Kjellaug Jacobsen og Harry Bentsen. Formann er Ingolf Larsen. Omsetningen var på kr. 481.000 mot i fjor 460.000. Det ble delt ut 2 % til aksjehaverne. Betjeningen har vært, foruten bestyreren, Frits Herstad, Grethe Kristiansen og senere Hilde Herstad.

Det har i vår vært stasjonert en av de gode gamle redningsköytene ved Krambubrygga. R/S "Ragnhild Schanche". R/K "Ambassador Bay" har vært til klassing og foretatt omfattende ettersyn og reparasjoner. "Ragnhild Schanche" er blitt pusset opp fra 'topp til tå' og tar seg nå unektelig flott ut. Den skal forövrig skiftes ut med noe mer moderne og vil bli budt ut til salgs. Prisantydning, kr. 250.000.-. Det er et ypperlig fartöy å foreta en jordomseiling med, så værsågod, gi bud.

Det har vært en underlig vår. Den begynte tidlig i mars, ja, lenge för den tid også. Fra 18. mars til 2. mai falt det overhodet ikke regn, og det vi har hatt opp til skrivende stund (22. mai) har bare vært noen skvettedråper. Mange brönner er tomme og folk må få vann i tankbil fra byen. Fölgene er ikke katastrofale enda, men kan lett bli det hvis dette fortsetter. Hele naturen sukker etter regn. Men det har vært et fantastisk vær, 2 måneder med bare sol. Opp til 20 +grader tidlig i april. Vi hadde grönt björkelauv til påske, vårblomstene er i ferd med å blomstre av og konvallene er utsprungne. Den 11. mai gol gjöken för förste gang og terna kom i slutten av april og den 8. mai ble det förste ærfuglkullet sett ute mellom skjærene, og svalen er også forlengst kommet. - Vi hadde rekordnedbör i januar og rekord varme og törke nå i vår. Får bare håpe at det kan bli litt mer likelig fordelt videre utover sommeren.

Skjernöyas Vel har gjennom Mandals Havnevesen fått ordnet med et skilt om fartsbegrensning som vil bli satt opp på Ytre Kopperholmen. Farten vil antagelig bli satt til 6 knop. Vi ber alle som trafikerer disse farvann om å respektere dette skilt. Dette er et indre havneområde og enhver bör vise det sjövett som anledningen krever. Det samme gjelder de övrige havner og trange farvann rundt öya.

Som vi har nevnt blir vårt postkontor nedlagt og vår postadresse en smule forandret. Korrekt adr. vil bli f.eks.:

Petter Fredriksen
Farestad, Skjernöy
4500 Mandal.

Det vil sikkert komme fram med den gamle adressen, men postvesenet vil nok sette pris på riktig fremstilling.

Flere av öyas gutter og jenter er ivrig med i MHI (Mandal og Hälse Idrettsforening). Spesielt har vel Jarl Pedersen, Farestad hatt noen fine resultater der. I det siste har et par av de store guttene, Tor Evert Bentsen og Harald Ellingsen begynt å trene de mindre guttene her ute på öya. Vi synes detter er et prisverdig tiltak og vil gjerne oppmuntre dem til å fortsette.

Vi vil få gratulære Theresie Hansen som fyller 80 år den 4. juli.

Videre kan Ragna Farestad feire sin 70-årsdag 3. juni. Vi gratulærer.

Det var i år 3 konfirmanter fra öya som ble konfirmert i Mandal kirke söndag 12. mai. Det var Irene Jenssen, Jan Herstad og Torstein Dyrstad. Vi gratulærer hjerteligst.

Så vil vi også få gratulære Venke Christensen, Valvik som nylig forlovet seg med Frank Landås, Vennesla.

Vi gjör oppmerksom på at Skjernöy Handelslag fra 1. juni blir godkjent forhandler for frimerker, postkort, kortbrev, aerogrammer osv. Likeledes vil postkassen, som nå henger ved postkontoret, bli flyttet til Skjernöy Handelslag fra samme dato.

Tre av öyas damer, Synnöve Karlsen, Pauline Jenssen og Martha Berge var nylig på en lengere utenlandstur. De dro med båt over Skagerak og med buss gjennom Danmark, Tyskland, Holland og inn i Belgia. Turen var arrangert av Den Norske Sjömannsmisjon og de besökte sjömannskirkene både i Köbenhavn, Hamburg, Rotterdam og Antwerpen.

Ja, 'Norönafolket de vil fare'. Det nærmer seg sommerens reisetider og mange Skjernöyboere vil nok forlate sin ö og ta turer både rundt i Norge og i det store utland. Samtidig vil mange strömme til Skjernöya og finne sitt ferieparadis der.

Vi önsker dere alle en riktig god ferie og en riktig god sommer.